

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/29/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816201183
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5816201183.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: L. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX, XXX XX S., o zaplatenie sumy 3.130,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/40/2016-60 zo dňa 12. júna 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/40/2016-60 zo dňa 12. júna 2017 vo výrokoch II. a III. p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti (výrok I.) z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/40/2016-60 zo dňa 12. júna 2017 n e d o t k n u t ý .

Žalovaná n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.758,28 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 20.02.2014 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 60 % (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol právny vzťah na základe úverovej zmluvy uzavretej dňa 15.08.2013 podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Na základe uvedenej zmluvy žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 3.200,00 Eur, s úrokom 17,09 % ročne, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v 84 mesačných splátkach po 66,91 Eur, splatných vždy ku 25. dňu v mesiaci a tým, že prvá splátka bude splatná dňa 26.08.2013 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 27.07.2020. V konaní nebolo sporné ako poskytnutie úveru, tak ani to, že žalovaná ho ani čiastočne nesplatila.

3. Predmetná zmluva uzavretá medzi stranami neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Nakoľko v predmetnej úverovej zmluve absentuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (v zmluve je uvedená výška mesačnej splátky 66,91 EUR bez toho, aby bola rozčlenená na istinu, úroky a poplatky), takéto zmluvné dojednanie nemožno považovať za súladné s ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca neuviedol žalovanej ako spotrebiteľovi pri podpise úverovej zmluvy, koľko z každej mesačnej splátky bude použité na úhradu jednotlivých nárokov, na základe čoho okresný súd podľa § 11 ods.

1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaná z poskytnutého úveru doposiaľ zaplatila žalobcovi sumu 441,72 Eur, súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 3.200,00 Eur a doposiaľ zaplatenou sumou 441,72 Eur, ktorý predstavuje sumu 2.758,28 Eur. Okrem toho okresný súd v zmysle § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi aj 5 % úrok z omeškania od 20.02.2014 do zaplatenia. Z výzvy na predčasné splatenie úveru adresovanej žalovanej mal súd preukázané, že žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru s tým, že celý úver sa stal splatný dňom 18.02.2014. Nasledujúcim dňom, t.j. 19.02.2014 sa teda žalovaná dostala do omeškania so splatením celého úveru. Z uvedených dôvodov súd vo zvyšnej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

4. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na ich náhradu v rozsahu 60 %, ktorý je čistým úspechom žalobcu a je tvorený rozdielom medzi úspechom (80 %) a neúspechom (20 %) žalobcu vo vedenom súdnom spore.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Zároveň si uplatnil voči žalovanej náhradu trov prvoinstančného i odvolacieho konania.

6. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že predmetná úverová zmluva uzavretá medzi stranami neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. Poukázal pritom na bod 1.1. úverovej zmluvy, ktorej plnenie bolo predmetom žaloby, v zmysle ktorého banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „VOP“), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky, a teda niektoré náležitosti, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú v obchodných podmienkach. Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy v bode 1.2. Z uvedeného teda vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Informáciu o tom banka klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické) plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku. Pokiaľ by mal samotný text zmluvy obsahovať podrobný rozpis splátok istiny a úrokov za celé obdobie splatnosti úverov, znamenalo by to neúmerné rozšírenie rozsahu zmluvy, čo by neprispelo k jednoduchosti, zrozumiteľnosti a prehľadnosti zmluvnej dokumentácie. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady je zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, keďže sú obsahom samotného textu zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a tým aj súčasťou zmluvy. Prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Odvolateľ mal za to, že zmyslom a účelom právnej úpravy spotrebiteľských úverov je informovanosť spotrebiteľa zakladajúca sa na jednoznačnom vymedzení rozsahu svojho záväzku. Tento cieľ je naplnený aj bez toho, aby bol spotrebiteľ informovaný v číselnom vyjadrení o tom, čo sa zo splátky započítava na istiny, úrok, úrok z omeškania a poplatky, pokiaľ z ostatných ustanovení zmluvy môže byť rozsah záväzku priemernému spotrebiteľovi zrejmé.

7. Samotná dôvodová správa k zákonu o spotrebiteľských úveroch k jeho ust. § 9 ods. 2 písm. k/ uvádza, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti zo zmluvy. Zo zmluvy je zrozumiteľne jasné, že výška splátky pozostáva z prípadného poplatku za poistenie, úroku, percentuálnej sadzby ročne, je pochopiteľné, že zvyšok tvorí istina. Uvedené mohol žalobca poskytnúť žalovanému aj v takom vyjadrení, aby niektoré z týchto údajov neboli uvedené v percentuálnom vyjadrení, avšak kedykoľvek bol ochotný poskytnúť ich v písomnej forme na základe žiadosti žalovaného a bezplatne. Žalovaný však takúto žiadosť žalobcovi neadresoval.

Namiesto toho si svoj záväzok z úverovej zmluvy nesplnil, hoci vedel akú finančnú sumu mu banka poskytla. Žalovaný v konaní nespochybnil poskytnutie úveru. Sám dobrovoľne vstúpil do zmluvného vzťahu so žalobcom a podpísal zmluvu, z ktorej nepochybne a zrozumiteľne vyplývalo, čo má žalobcovi vrátiť (celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť), kedy má tak urobiť (splatnosť splátky), v akej výške (splatnosť mesačnej splátky) a ako dlho má tak robiť (splatnosť úveru). Spotrebiteľ bol zrozumiteľne informovaný o svojich povinnostiach v bode 1.2. zmluvy.

8. Odvolateľ ďalej poukázal aj na stanovisko Odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 s aplikačným dôsledkom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej zverejnená na internetovej stránke NBS. NBS v tomto stanovisku uvádza, že vo svetle rozsudku vo veci C-42/15 nemožno podľa Smernice 2008/48 v rámci náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúcej sa údajov o výške, počte a termíne splátok osobitne ku každej položke - istine, úroku, poplatkom k zmluve v spotrebiteľskom úvere žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavky na rozpis splátok po častiach (istina - úrok - poplatky). Úprava zákona o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 písm. I/ neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom osobitne), ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Ani samotná dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu zákona o spotrebiteľských úveroch nenaznačuje, že by zákonodarca mal uvedeným ustanovením v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v Smernici 2008/48. Správnosti argumentácie žalobcu nasvedčujú aj rozhodnutia viacerých odvolacích súdov (napr. uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. 12Co/149/2016-60 zo dňa 15.02.2017, č.k. 17Co/17/2017-63 z 27.07.2017, 9Co/87/2016-75 zo dňa 02.05.2017, či uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/68/2017-46 zo dňa 28.02.2017, č.k. 6Co/84/2017-57 zo dňa 28.03.2017, 6Co/310/2017-109 zo dňa 14.09.2017).

9. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v závislom výroku III. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu námietku žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Vzhľadom na obsah odvolacích námietok týkajúcich sa obsahu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 považoval krajský súd za nevyhnutné v prvom rade venovať pozornosť obsahu argumentácie tejto súdnej autority a jej dosahu na aktuálny spor.

14. Súdny dvor na základe prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská streda okrem iného v rozhodnutí uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

15. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere

bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

16. Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

17. Niet žiadnych pochybností, o tom, že slovenský zákon ide nad rámec smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica č. 2008/48/ES, (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“ (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 15.08.2013). K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdny dvorom EÚ.

19. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje nasledovne:

- musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice,
- musí ísť o výklad za použitia vnútroštátnym poriadkom aprobovaných výkladových metód (jazykovým logicky, systematickým, historickým, teleologickým výklad),
- nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady.

20. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

21. Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by vnútroštátny súd po rozsudku C 42-15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem.

22. Žiada sa uviesť, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok úveru (napr. rozsudok Krajského

súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/642/2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/21/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/243/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/47/2015) a jej prelomenie spôsobom, ktorý uvádzal odvolateľ nie je prípustný. Na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so smernicou, by bolo potrebné zákon č. 129/2010 Z. z. novelizovať a zosúladiť s textom smernice, inak by sa jednalo o výklad práva contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

23. Spotrebiteľská zmluva tak musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Logickým a teleologickým výkladom zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch možno dospieť k jednoznačnému záveru, že zo zmluvy musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov, pokiaľ tieto nemajú byť splatené jednorazovo. Z uzatvorenej zmluvy síce vyplýva výška jednotlivých splátok, nie je ale zrejmé, akú časť z týchto nárokov jednotlivá splátka obsahuje, pričom však pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť, koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne úrok a osobitne na poplatky.

24. Reakciou na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej je práve novela zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá sa však bude vzťahovať na právne vzťahy, ktoré vzniknú po nadobudnutí jej účinnosti (01.05.2018). Na uvedenom závere krajského súdu preto nič nemení ani reakcia odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.04.2017. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou totiž vznikol dňa 15.08.2013 a preto sa spravuje právnou úpravou účinnou k uvedenému dňu.

25. Okresný súd preto postupoval v súdnej veci správne, keď považoval úver poskytnutý žalobcom žalovanému za bezúročný a bez poplatkov. V prejednávanej veci nie je možné prihliadať na ustanovenia všeobecných obchodných podmienok, nakoľko tieto sa na základe slobodne prejavenej vôle účastníkov nestali súčasťou ich zmluvného vzťahu. Nadväzne je plne dôvodný záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti, ktorý zohľadnil reálne čerpanie úveru a následné splátky realizované žalovaným.

26. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu o čiastočnom zamietnutí žaloby (t.j. vo výroku II.) ako vecne správny potvrdil.

27. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

28. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu.

30. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanej v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

31. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).